

A mágának mindig ára van, de szerelemről nem volt szó...

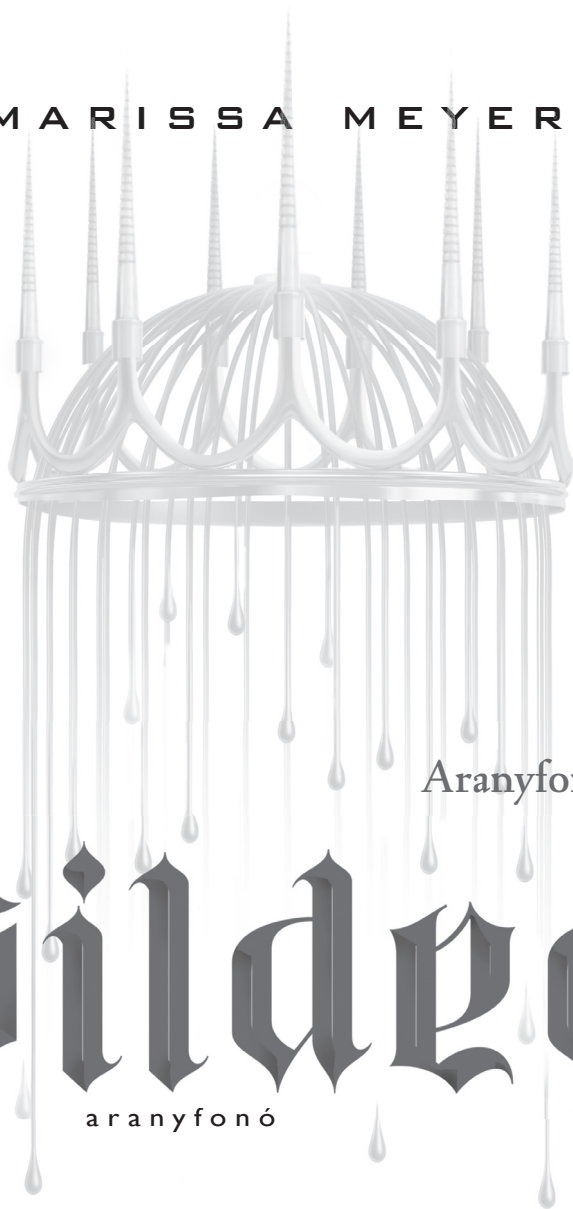
aranyfonó

fine
selection

MARISSA MEYER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

MARISSA MEYER

Aranyfonó I.

Gildaed

aranyfonó

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Jillnek és Liznek –
Tíz év és tizenöt közös könyv.
A töretlen támogatások, biztatások és barátságok
az aranynál is jócskán többet ér.*

Jól van. Elmesélem neked, úgy, ahogy valójában történt.

Az első, amit mindenképpen tudnod kell, hogy nem apám hibája volt. Sem a balszerencse, sem a hazugságok. Az átok meg aztán főleg nem. Tudom, hogy lesznek, akik megpróbálják majd öt hibáztatni, de nem sok köze volt az egészhez.

És szeretném azt is leszögezni, hogy nem is az én hibám volt. Sem a balszerencse, sem a hazugságok. Az átok meg aztán főleg nem.

Mármint...

Talán néhány hazugság igen.

De a legjobb lesz, ha az elején kezdem. Ott, ahol valójában elkezdődött.

Történetünk tizenkilenc éve, a téli napfordulón vette kezdetét, egy ritka végtelen hold idején.

Vagyis inkább azt kellene mondanom, hogy valójában minden egykoron kezdődött, amikor a szörnyetegek még szabadon kószáltak a fátylon túl, ami immár elválasztja őket a balandóktól, és a démonok néha szerelembe estek.

De az, ami számunkra fontos, annak a végtelen holdnak az idején kezdődött. Az ég palaszürke volt, a pokolfajok vérfagyasztó vonyítása és a mennydörgésszerű patadobogás pedig jelezte, hogy hóvihár közeledik. A vad hajsza megkezdődött, de ezúttal nem elveszett lelkeket, céltalanul bolyongó, iszákos alakokat vagy csintalan gyerekeket kerestek, akik mindig a legszerencsétlenebb időpontot választották ki a rosszalkodásra. Ez az év más volt, mint a többi, hiszen végtelen hold csakis akkor van, amikor a téli napfordulón teljes fényével ragyog a telihold. Ez az egyetlen olyan éjszaka, amikor a nagy hatalmú istenek állati formába kényszerülnek. Óriásiak. Erősek. Szinte lehetetlen elfogni őket.

De ha valaki elég szerencsés vagy ügyes, és sikerül kelepcebe csalnia egy ilyen vadat, az isten kénytelen teljesíteni a kívánságát.

Erre a kívánságra áhítozott azon a sorsdöntő éjen a Lidérckirály is. Lángoló kopói vonyítva üldözték az egyik bestiát. Maga a Lidérckirály lőtte ki a nyilat,

ami átfúrta a fenevad óriási aranyszárnyát. Biztos volt benne, hogy övé a kívánság.

Csakhogya sebzett fenevad elképesztő erővel és kecsességgel kitört a kopók gyűrűjéből. Az Aschen-erdő mélyére menekült. A vadászok ismét üldözőbe vetették, de elkéstek. A szörny eltűnt, és a napfény közeledtével visszakényszerültek a fátylon túlra.

Ahogya reggeli napfény megcsillant a hótakarón, egy ifjú molnár jött ki megnézni a folyót. Korán kelt, mert aggódott, hogy a vízimalom kereke be fog fagyni a téli hidegben. Ekkor pillantotta meg a szörnyet, ami elbújt a kerék vetette árnyékban. Ha az istenek halandóak lennének, talán haldoklott volna. Mindenestre teljesen legyengült. Aranyhegyű nyílvesző állt ki a véres tollak közül.

A molnár óvatosan és félve, ugyanakkor bátran közelebb merészkedett a fenevadhoz, és rengeteg nehézség árán sikerült kettétörnie, majd kirántania a nyilat. Alighogy ezt megtette, a fenevad a történetek istenévé változott. Nagyon hálas volt a molnárnak a segítségért, és felajánlotta, hogy teljesíti egy kívánságát.

A molnár hosszan gondolkozott, és végül bevallotta, hogy nemrégiben beleszeretett az egyik melegszívű, szabad szellemű falubéli lányba. Azt kívánta, hogy az isten egészséges és erős gyermekkel áldja meg őket.

Az isten meghajolt, és azt felelte, így lesz.

A következő téli napfordulóra a molnár már feleségül vette a falubéli lányt, és kislányuk született. Egészséges és erős volt, és ezzel a történetek istene valóban teljesítette a kívánságot.

Csakhogya minden történetnek két oldala van. A hősé és a gonoszé. Van a sötétség, és van a fény. Az áldás és az átok. És a molnárnak fogalma sem volt, hogy a történetek istene együttal a hazugságok istene is.

Egy szélhámos isten.

A pártfogójának köszönhetően a gyermek furcsa szemmel látta meg a napvilágot – szurokfekete íriszét nyolc apró küllő alkotta aranykerék díszítette. A sors és a szerencse kereke, amiről egy bölcs ember pontosan tudja, hogy a legnagyobb átverés a világban.

A különös szempárról azonnal lerítt, hogy régi mágia okozhatta. A falusiak gyakran kiközösítették a cseperedő lányt a furcsa szeme és az őt övező rengeteg balszerencse miatt. Ott voltak az iszonyú téli viharok. Az aszályos nyarak. A szántóföldi növények betegségei és az eltűnedező haszonállatok. És az, hogy az anyjának egyik éjszaka egyszerűen nyoma veszett.

Könnyű volt mindezért – és a mindenféle egyéb szörnyűségért – a különös, anyátlan gyermeket hibáztatni, akinek olyan hátborzongató volt a szeme.

A legnagyobb gondnak viszont az a képessége bizonyult, amire az első szavak megtanulásával együtt tett szert a leány. Valahányszor kinyitotta a száját, alig tudta visszafojtani a rajta kibukó hihetetlen történeteket, mintha a nyelve képtelen lett volna különbséget tenni igazság és hazugság között. Ő maga is a történeteiről és a hazugságairól vált híressé, és míg a többi gyereknek nagyon tetszettek a szokatlan, varázslatos mesék, az idősebbek tisztán látták a helyzetet.

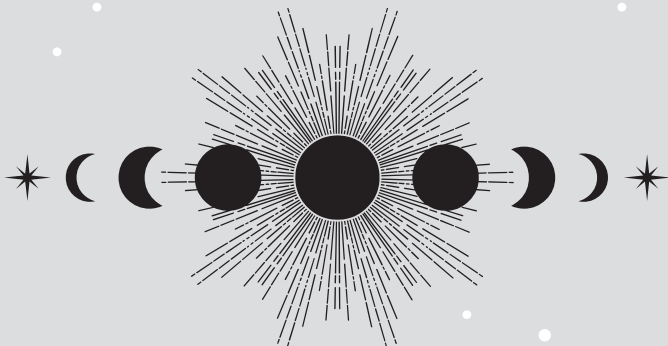
Szentségtörő ez a gyerek, mondták. Aljas hazudozó, és mindenki tudja, hogy azok majdnem olyan rémesek, mint a gyilkosok, meg azok, akik folyton meghívják magukat egy korsó sörre, de sosem viszonozzák a szívességet.

Száz szónak is egy a vége, a gyermeket megátkozták, és ezzel mindenki tisztában volt.

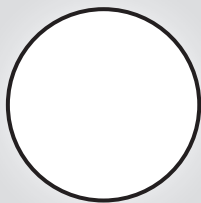
És most, hogy elmeséltem ezt a történetet, attól tartok, félrevezető volt, amit korábban mondtam.

Utólag belegondolva, egy kicsit mégiscsak apám hibája volt. Több esze is lehetett volna annál, hogy elfogad egy istentől egy kívánságot.

Hiszen... te sem tetted volna, nem igaz?

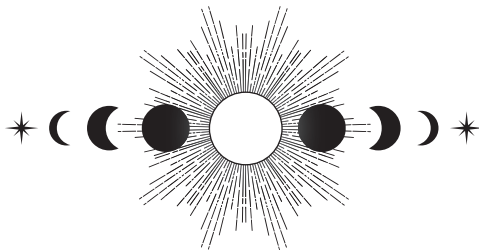

Újév napja

A
HÓHOLD

I. fejezet

Sauer asszony boszorkány volt. Valódi boszorkány, nem pedig úgy, ahogy az undok emberek használják a szót az ellenszenves, szikár külsejű nőkre, bár ez is illett rá. Nem, Serilda szentül hitte, hogy Sauer asszony ősi erőt rejteget, és örömmel hívja magához a föld szellemeit minden egyes újhold sötétjében.

Épp csak bizonyítani nem tudta. Mondhatni megérezés volt csupán. De mégis mi más lehetne a vén tanítónő, ha egyszer folyton goromba, és a fogai is sárgák, kissé hegyesek? (Most komolyan, ha az ember közelebből szemügyre veszi, kifejezetten túszerűek, legalábbis ha a megfelelő irányból éri őket a fény, vagy amikor *újfent* az ebadta kölykökről panaszkodik, akiket tanít.) A városiak minden apróságért Serildát hibáztatták, de ő tudta, hogy tévednek. Ha valaki hibás itt, az csakis Sauer asszony lehetett.

Valószínűleg lábkörömből készít főzetet, és alpesi gőtét tart familiárisként. Egy undi, nyálkás dögöt. Nagyon is illene Sauer asszony természetéhez.

Nem, nem, nem! Ezt Serilda sem gondolta komolyan. Hiszen odáig van az alpesi gőtékért! Sosem kívánna olyan rémséges sorsot nekik, mint hogy egy ilyen irtózatos nőhöz fűzze őket spirituális kötelék.

– Serilda! – szólalt meg Sauer asszony, a kedvenc fintorát magára öltve.

Persze a morcos arckifejezést Serilda csak feltételezte. Nem igazán látta a boszorkányt, ugyanis illedelmesen lesütötte a szemét az iskolaépület földes padlójára.

– Nem vagy Wyrdith pártfogoltja – folytatta a nő lassan, élesen kihangsúlyozva a szavakat. – Sem semelyik másik istené, ami azt illeti. Apád

köztszerteletben álló, derék ember, de nem mentett meg egy legendás fenevadat, amit a vad hajsza során sebesítettek meg! Ezek a történetek, amiket a gyerekeknek mesélsz, egyszerűen... egyszerűen...

Nevetéségek?

Képtelenségek?

Egészen szórakoztatóak?

– Kártékonyak! – bukott ki Sauer asszonyból némi nyál kíséretében, ami Serilda arcán landolt. – Mit tanít az nekik, ha elhiteded velük, hogy különleges vagy? Hogy a történeteid egy isten ajándékának köszönhetőek, amikor őszinteségre és szerénységre kellene nevelnünk őket? Ha egy órán keresztül hallgatják az ilyesmit, máris tönkretetted egyévi kemény munkámat!

Serilda elhúzta a száját, és várt egy kicsit. Amikor úgy tűnt, hogy Sauer asszony kifogyott a vádaktól, szólásra nyitotta a száját, és nagy levegőt vett, felkészült rá, hogy megvédi magát, hiszen csak egy történetről van szó, és egyébként is, mit tud erről Sauer asszony? Lehet, hogy az apja tényleg megmentette a hazugságok istenét egy téli napforduló alkalmával. Ő maga mesélte el ezt a történetet még Serilda kiskorában, és ő megnézte a csillagterképeket. *Tényleg* végtelen hold volt abban az évben. Ahogyan a most következő is az lesz.

De addig még majdnem egy teljes év áll előttük. Egy teljes éve van rá, hogy gyönyörűséges, különös történetekkel rukkoljon elő, amikkel elkápráztathatja és megijesztheti a tökmagokat, akik kénytelenek ebbe a lélekromboló iskolába járni.

Szegénykék!

– Sauer asszony...

– Egy szót sem akarok hallani!

Serilda azonnal becsukta a száját.

– Egy életre elég szentségtörést hallottam már tőled! – fakadt ki a bossorkány, majd frusztráltan kifújta a levegőt. – Az istenek óvjanak meg az ilyen nebulóktól!

Serilda megköszöri a torkát, próbált nyugodt, józan hangot megütni.

– Igazából már nem vagyok nebuló. Néha mintha elfelejtené, hogy önkénteskedek itt. Inkább vagyok segéd, mint diák. És... nyilván értékeli valamelyest a jelenléteimet, mert nem mondta, hogy többé ne jöjjenek. Eddig legalábbis...

Összeszedte a bátorságát, és reményteljes mosollyal felpillantott.

A legkevesbé sem szerette a boszorkányt, és tudta jól, hogy Sauer asszony sem szereti őt. De az iskolába járó gyerekek, az, hogy segíthet nekik a tanulásban – és mesélhet nekik, amikor Sauer asszony hallótávolságon kívül jár – azon kevés dolog közé tartozott, ami örömet szerzett neki. Borzasztóan megviselné, ha Sauer asszony tényleg azt mondaná, hogy ne jöjjön többet. Az egész városban egyedül ez az öt gyerek nem néz rá úgy, mintha az egyébként tisztességes közösség szégyenfoltja lenne.

Ami azt illeti, csak ők mertek rendszeresen Serildára nézni. A legtöbben kellemetlenül érezték magukat a szemében ragyogó aranyküllőktől. Serildában néha felmerült, hogy az isten talán azért az íriszét jelölte meg, mert nem jó ötlet valakinek a szemébe hazudni. De mindig is könnyedén állta mások tekintetét, akár hazudott, akár nem. A város többi lakója volt az, aki nem szívesen nézett az ő szemébe.

Leszámítva a gyerekeket.

Nem hagyhatja itt az iskolát. Szüksége van rájuk, és szerette azt gondolni, hogy a gyerekeknek is szükségük van rá.

Ráadásul, ha Sauer asszony tényleg elküldi, akkor kénytelen lesz munkát keresni a városban, és ha jól tudta, az egyetlen, amit csinálhat, nem más, mint a... *fonás*.

Fúj!

Csakhogy Sauer asszony nagyon komolyan nézett rá. Ridegen. Már-már haragosan. A bal szeme alatt rángatózott a bőr, és ez bizony azt jelentette, hogy átlépett egy határt, amit nem kellett volna.

Sauer asszony hirtelen mozdulattal felkapta az asztalán tartott fűzfaveszszőt, és a magasba emelte.

Serilda azonnal elhúzódott, ez az ösztön akkor fejlődött ki, amikor még valóban itt tanult. Már évek óta nem kapott körmöst, mégis égette a fájdalom emléke, valahányszor meglátta az ágat. Arra is emlékezett még, miféle szavakat kellett megismételnie minden egyes csapásnál.

Hazudni gonosz dolog.

A hazugság a démonok műve.

A történeteim nem igazak, tehát hazug vagyok.

Annyira nem lett volna rémes ez az egész, de ha senki sem hiszi el, hogy igazat mondasz, akkor idővel más dolgokban is elveszíted a többiek

bizalmát. Senki sem hiszi el, hogy nem fogsz lopni tőlük. Hogy nem fogsz csalni. Nem bíznak benne, hogy képes vagy felelősségteljesen és átgondoltan cselekedni. Az ilyesmi bemocskolja az ember hírnevét, és Serilda ezt feltétebb igazságtalannak tartotta.

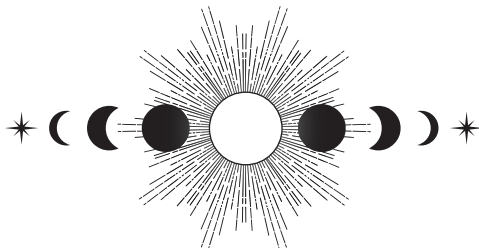
– Ne hidd, hogy csak azért, mert felnőttem, nem fogom kiverni belőled a gonoszságot! – figyelmeztette Sauer asszony. – Aki egyszer a diákom volt, az örökké az is marad, Moller kisasszony!

Serilda fejet hajtott.

– Elnézést kérek! Többet nem fordul elő.

A boszorkány gúnyosan felhorkant.

– Sajnos mindketten tudjuk, hogy ez is csak egy újabb hazugság.

2. fejezet

Serilda szorosan maga köré húzta a köpenyét, ahogy kilépett az iskola-épületből. Még egyórányi napfényrel számolhatott, ami bőven elegendő arra, hogy hazaérjen a malomba, de ez a tél hidegebbnek bizonyult, mint korábban bármelyik, majdnem térdig ért a hó, és alattomos, jeges szakaszok tarkították az utakat ott, ahol a szekerek latyakos barázdákat vájtak a földbe. Jóval azelőtt át fog ázni a csizmája és a zoknijja, hogy hazaérne, és éppannyira rettegett ettől a kintől, mint amennyire vágyott rá, hogy az apja által jól megrakott tűz mellett a lábujjait melegítse, és meg-egyen egy tál gőzölgő levest.

Serilda egyedül olyankor kívánta, hogy bár ne laknának olyan messze a várostól, amikor a tél közepén haza kellett sétálnia az iskolából.

A csuklyáját magára húzta a hideg ellen, és megindult előre. Lehajtott fejjel, összefont karral, a lehető leggyorsabban szedte a lábát, miközben próbálta megőrizni az egyensúlyát a tollpuha hóréteg alatt megbúvó alattomos jégen. A friss levegőbe a közeli kéményekből szálló fafüst vegyült.

Legalább éjszaka nem esik több hó. Tiszta volt az ég, sehol egy vészjósló sűrű felhő. Tökéletesen fog látszani a hóhold, és bár annyira nem figyelemfelkeltő, mint amikor a napfordulón van holdtölte, Serilda mégis úgy érezte, hogy az új év első éjszakájának teliholdja csakis mágikus lehet.

Ha valaki nyitott szemmel jár, a világ telis-tele van kisebbfajta varázslatokkal. És Serilda bizony mindig nyitott szemmel járt.

– A hajsza is ugyanúgy megünnepeli a naptárváltást, mint mi – suttogetta vacogó fogakkal, hogy lekösse a saját figyelmét. – A démoni vágta után lakomát csapnak az elejtett vadakból, a forralt bort vérrel fűszerezik...

Valami Serilda hátának csapódott, épp a lapockái közt. Felkiáltva pördült meg, csakhogy ettől kicsúszott alóla a lába. Hátrátantorodott, és végül a hátsóján kötött ki, csak a hótakaró tompította az esését.

– Eltaláltam! – rikkantotta Anna vidáman.

A kiáltását ujjongás és nevetés követte, ahogy az öt, gyapjúba és bundába öltözött gyerek előmászott a rejtekhelyéről. Fatörzsek, kocsikerekek és egy jégcsapok húzta, elburjánzott cserje mögül bukkantak elő.

– Mi telt ennyi időbe? – kérdezte Fricz, kétujjas kesztyűbe bújtatott kezében egy hógolyóval, miközben a mellette álló Anna gyorsan újat gyúrt magának. – Már vagy egy órája vártuk, hogy megrohamozunk! Nickel folyton panaszkodott, hogy mindjárt megfagy.

– Kegyetlenül hideg van idekint – helyeselt Nickel, Fricz ikertestvére, egyik lábáról a másikra ugrálva.

– Jaj, fogd már be a lepénylesődet! Még a kicsi sem nyekereg annyit, mint te, olyan vagy, mint egy régi fogaskerék!

A csapat legfiatalabb tagja, az ötéves Gerdrut bosszús homlokráncolásal Friczhez fordult:

– Nem vagyok kicsi! – kiáltotta, és Fricz felé hajította a hógolyóját, ami, hiába célzott jól, tompa puffanással a fiú lábánál landolt.

– Csak hasonlítani akartam valakihez. – Fricznél ez már majdnem bocsánatkérésnek számított. – Tudom, hogy nemsokára kistestvéred születik, és te leszel a nagylány otthon.

Ennyivel sikerült is eloszlatnia Gerdrut haragját, és a kislány büszkén fújta fel a száján az állat.

Persze, az igazsághoz hozzátartozott, hogy a többiek nem csak azért gondoltak rá kicsiként, mert ő volt a legfiatalabb. A korához képest tényleg ki-fejezetten kicsi volt, és nagyon szép is, kerek arcán szeplők ültek, vörösesszőke, göndör fűrtjei sosem kócolódtak össze, hiába igyekezte folyamatosan leutánozni Anna tornamutatványait.

– A lényeg az, hogy mind vacogunk a hidegtől! – csattant fel Hans. – Felesleges eljátszani a hattyú halálát.

A tizenegy éves Hans volt a legidősebb a csapatban. Szerette túljátszani a vezetői és védelmezői szerepét az iskolában, amit a többiek örömmel hagytak is neki.

– Csak a magad nevében beszélj! – vágta rá Anna, majd hátrahúzta a karját, és az út mellett hagyott kocsikerékhez vágta az új hógolyóját. Pontosan a közepét találta el. – Én nem fázom.

– Mert az elmúlt egy órában végig ugrabugráltál – motyogta Nickel.

A foghíjas Anna elvgyorodott, majd bukfcencet vetett. Gerdrut izgatottan felsikkantott – eddig csak ezt sikerült megtanulnia –, és rohant, hogy ő is bukfcencezhessen. Mindketten jól látható nyomot hagytak maguk mögött a hóban.

– És mégis miért akartatok rám támadni? – kérdezte Serilda. – Titeket talán nem vár otthon a kellemes, meleg kandalló?

Gerdrut felhagyott a bukfcencezéssel, és kinyújtotta maga előtt a lábát, a hajában hó csillogott.

– Vártuk, hogy befejezd a mesét! – Ő szerette legjobban az ijesztő történeteket, igaz, közben mindig Hans vállába fúrta az arcát. – A vad hajszaról, a hazugságok istenéről és...

– Nem! – Serilda megrázta a fejét. – Nem, nem, nem! Nem akarom, hogy Sauer asszony megint megszidjon. Nem mesélek többet. Mától kezdve csak is unalmas híreket és a lehető legszárazabb tényeket fogjátok hallani tőlem. Tudtátok például, hogy ha eljátszotok három megadott hangot a cimbaldon, azzal megidéztek egy démont?

– Ezt biztosan csak kitaláltad – felelte Nickel.

– Dehogyan! Színigaz. Bárkit megkérdzhatsz róla. Ó! És egyedül úgy lehet megölni egy *nachzehrer*t, ha követ raktok a szájába. Akkor nem fogja tudni a saját húsát rágni, míg levágjátok a fejét.

– Na, az ilyesmit érdemes megtanulni, ez még kapóra jöhet egy nap! – vágta rá Fricz csintalan vigyorral.

Bár első ránézésre olyanok voltak a fivérével, mint két tojás – ugyanaz a kék szem, göndör szőke haj és gödröcskés arc –, könnyedén meg lehetett őket különböztetni. Fricz folyton csak a bajt kereste, Nickel pedig mintha szégyenkezett volna, hogy rokonok.

Serilda bölcsen bólintott.

– Az a dolgom, hogy felkészítselek titeket az életre.

– Jaj, ne már! – fintorgott Hans. – Most tanító nénit játszol?

– A tanító nénitek is vagyok!

– Dehogy vagy! Még csak Sauer asszony segédje sem vagy igazán. Csak azért nem zavar el, mert te akkor is le tudod csendesíteni a kicsiket, amikor neki nem megy.

– Mármint minket? – kérdezte Nickel saját magára és a többiekre mutatva. – Mi vagyunk a kicsik?

– Majdnem annyi idősek vagyunk, mint te! – tette hozzá Fricz.

Hans felhorkant.

– Kilencévesek vagytok! Az két teljes évnvi különbség. Egy örökkévalóság.

– Nem két teljes év – vitatkozott Nickel, és felemelt hüvelykujjal számolni kezdett. – Nekünk augusztusban van a születésnapunk, neked meg...

– Jól van, jól van! – szakította félbe őket Serilda, aki már túl sokszor hallotta ezt a vitát. – Az én szememben mindannyian kicsik vagytok, és ideje, hogy komolyabban vegyem az oktatásotokat. Nem szabad ennyi badarsággal teletömnöm a fejeteket. Sajnos vége a mesedélutánoknak.

A kijelentést drámai nyögések, nyüszítések és könyörgések követték. Fricz még a hóba is beleborult arccal, és a lábával kalimpálva hisztizett, amivel Gerdrutot utánozhatta, aki a rosszabb napjain tényleg így viselkedett.

– Komolyan mondom – felelte Serilda összevont szemöldökkel.

– Na persze! – pukkadt ki Annából a nevetés. Időközben felhagyott a szaltózással, és épp egy fiatal hársfa szívósságát próbálgatta azzal, hogy az egyik alsóbb ágán hintázott. – Ahogy múltkor is. Meg azelőtt is.

– De most tényleg elhatároztam magamat.

A gyerekek kételkedve meredtek rá.

Ami végső soron érthető volt. Hányszor is mondta már nekik, hogy többet nem mesél? Hogy olyan tanító lesz, akiről példát lehet venni? Hogy végre tisztességes, szavahihető nővé válik?

Sose lett úgy.

Egy újabb hazugság, így fogalmazott Sauer asszony.

– De Serilda, a märchenfeldi telek olyan rémesen unalmasak! – Fricz térd-csúszva indult meg felé, és tágra nyílt szemmel, elragadtatva nézett rá.

– Mégis mi vár ránk a történeteid nélkül?

– Kemény munkával teli élet – motyogta Hans. – Kerítéseket javítunk, meg szántunk a földeken.

– És fonunk – sóhajtott Anna frusztráltan, majd felhúzta és beakasztotta a lábát az ágba, és a térdhajlatával kapaszkodva csüngött tovább fejfelé. A karja meg a hajfonatai lelógtak. A fa vézsjóslóan nyikorgott, de a lány nem törődött vele. – Rengeteget fonunk!

Serilda úgy érezte, Anna hasonlít rá leginkább a gyerekek közül, főleg, hogy a kislány elkezdte két fonatban hordani hosszú barna haját, pont úgy, ahogy ő is viselte egész életében. De Anna napbarnított bőre néhány árnyalattal sötétebb volt, és a haja sem volt még annyira hosszú, mint az övé. Meg, ugye, a hiányzó tejfogak... amik közül csak egy vagy kettő esett ki természetes módon.

A fárasztó gyapjúfonást viszont mindketten utálták. A nyolcéves Annát nemrég vezették be a fonás művészetébe a családi rokkánál. Serilda együttérzően nézett rá, amikor a lány elújságolta a hírt, és *maga a dögunalomnak* nevezte a munkát. A gyerekek a rákövetkező héten egyre csak ezt ismételték, amit Serilda nagyon mulatságosnak, a boszorkány viszont dühítőnek talált, és egyórás kiselőadást tartott arról, mennyire fontos a tisztességes munka.

– Kérlek, Serilda! – rimánkodott Gerdrut. – Szerintem, amikor mesélsz, az olyasmi, mint a fonás. Valami gyönyörűt hozol létre a semmiből.

– Nahát, Gerdrut! Milyen szép hasonlat! – dicsérte meg Serilda, akit teljesen lenyűgözött, hogy a kislánynak eszébe jutott ilyesmi, de hát ez volt az egyik, amit annyira szeretett a gyerekekben: folyton meglepték.

– Igazad van, Gerdy – hagyta helyben Hans. – Serilda történetei különlegessé varázsolják az unalmas életünket. Mintha... aranyat fonna szalmából.

– Csak mézet kentek a számrá!¹ – horkant fel Serilda a gyorsan sötétedő égboltra pillantva. – Bár tudnék szalmából aranyat fonni! Sokkal hasznosabb lenne, mint ez... Csupa bugyuta történet. Bomlasztom az elméteket, ahogy Sauer asszony mondaná.

– A fenébe Sauer asszonnyal! – vágta rá Fricz.

A testvére figyelmeztető pillantást lövellt felé, amiért ilyen csúnyát mondott.

---

¹ A „jemandem Honig um den Mund schmieren” német kifejezés alapján, a jelentése: valakinek hízelegni – a fordító megjegyzése.

– Vigyázz a szádra, Fricz! – szidta meg Serilda, mert úgy érezte, meg kell reguláznia a fiút, pedig örült, hogy a védelmére sietett.

– Komolyan mondom! Egy-két mese még senkinek nem ártott meg. Sauer asszony irigy, mert ő csak rég halott királyokról meg a szurtos leszár-mazottaikról tud mesélni. Akkor sem ismerne fel egy jó történetet, ha ki-szúrná a szemét.

A gyerekek egészen addig nevettek, míg az ág, amiről Anna lógott, hirtelen recsszéssel ketté nem tört. A lány a hóban kötött ki.

Serilda felhőrdülve rohant oda hozzá.

– Anna!

– Még élek! – nyugtatta meg Anna. Ez volt a szava járása, és nem véletle-nül; gyakran adódott oka ismételtetni. Kihúzta maga alól az ágat, felült, és sugárzó arccal rájuk nézett. – Mázli, hogy Solvilde ennyi hóval ajándéko-zott meg minket, legalább nem ütöttem meg magamat. – Kuncogva megrázta a fejét, amitől hópelyhek zúdultak a vállára. Amikor végzett, pislogva felnézett Serildára. – Szóval... Befejezed a történetet, ugye?

Serilda igyekezett rosszállóan ráncolni a homlokát, de tudta, hogy nem játssza valami ügyesen az érett felnőtt szerepét.

– Ktartóak vagytok. És el kell hogy ismerjem, elég meggyőzőek is. – Hosszan felsóhajtott. – Jól van! Jól van! Egy gyors történet még belefér, de aztán mennünk kell haza, mert ma éjszaka kilovagol a hajsza. Gyertek csak!

Utat vágott a hóban egy kisebb facsoportosuláshoz, ahol a száraz túle-véltakaró és a lelógó ágak némi védelmet biztosítottak a hideggel szemben. A gyerekek lelkesen köré gyűltek, helyet kerestek maguknak a gyökerek közt, összesimultak, hogy melegítsék egymást.

– Mesélj még a hazugságok istenéről! – kérte Gerdrut, aki Hans mellé ült, hogy legyen kihez bújni, ha megijed.

Serilda megrázta a fejét.

– Most egy másik történetet akarok elmesélni nektek. Egy olyan történe-tet, ami holdtöltekor kezdődött. – A láthatár széle felé intett, amit az újon-nan felkelt hold a nyári földek szalmaszínére festett. – Ez egy másfajta tör-ténet a vad hajszaról, ami csakis holdtöltekor indul útnak, és viharos sebes-séggel vágta át keresztül a vidéken a lovaival meg a pokolfajzataival. Mára egyetlen vezetőjük maradt csupán, a gonosz Lidérckirály. De régen nem a Lidérckirály vezette a hajsztát, hanem a kedvese, Perchta, a nagy vadász nő.

A szavait égő kíváncsiság követte, a gyerekek fénylő szemmel, egyre szélesedő mosollyal hajoltak közelebb. Bármilyen hideg volt is, nem számított, Serildát fűtötte a saját izgatottsága. Beleborzongott a várakozás izgalamába, ugyanis ő maga is csak ritkán tudta, miféle fordulatot vesz majd a történet, miután a szavak elhagyták a száját. Sokszor ő is ugyanúgy meglepődött, mint a hallgatósága. Részben azért szeretett annyira mesélni, mert nem tudta, hogyan végződik a történet, nem tudta, mi fog történni. Ő is együtt kalandozott a gyerekekkel.

– Ők ketten örülten szeretnék egymást – folytatta. – A szenvedélyük vilámokat idézett a mennyekből. Ha a Lidérckirály tüzes szeretőjére nézett, fekete szíve olyan hevesen dobbant, hogy vihar sújtott le az óceánokra, földrengés rázta meg a hegytetőket.

A gyerekek elfintorodtak. Ha szerelemről esett szó, mindig nyavalyogtak, még a félnék Nickel és az álmodozó Gerdrut is, akikről Serilda úgy sejtette, titokban élvezik az ilyesmit.

– Csakhogy akadt egy kis gond a szerelmükkel. Perchta kétségbeesetten vágyott egy gyermekre. De az ilyen sötét szerzetek véreben több a halál, mint az élet, így hát képtelenek gyermekeket nemzeni. Éppen ezért lehetetlenre vágytak... Legalábbis Perchta így gondolta.

Serilda szeme felcsillant, ahogy a történet elkezdett kirajzolódni előtte.

– Még a Lidérckirály sötét szíve is belesajdult, hogy hiába telnek-múlnak az évek, a szerelme továbbra is ennyire vágyik egy saját gyermekre. Amikor Perchta sírt, a könnyei özönvízként zúdultak a földekre. Amikor jajveszékelt, a kiáltásai mennydörgésként robajlottak a dombok felett. A Lidérckirály képtelen volt tovább elviselni, hogy így lássa, ezért elutazott a világ végére, hogy Eostrignak, a termékenység istenének könyörögjön, engedje, hogy gyermek induljon növekedésnek Perchta méhében. Csakhogy Eostrig, az újonnan születettek védelmezőjeként tudta, hogy Perchtában jóval több a kegyetlenség, mint az anyai szeretet, és nem mert ilyesminek kitenni egy gyermeket. Hiába könyörgött a Lidérckirály, az isten elhatározása meg-ingathatatlannak bizonyult. Így hát a Lidérckirály megindult vissza, keresztül a vadonon, és bele sem mert gondolni, mekkora csalódást fog okozni a szerelmének. De épp, amikor keresztülvágott az Aschen-erdőn...

Serilda elhallgatott, egyesével mindegyik gyerek szemébe belenézett, ugyanis a legutolsó néhány szava felkorbácsolta a lelkesedésüket. Rengeteg

történet játszódott az Aschen-erdőben, nem csak azok, amiket ő mesélt. Több népmesében, rémtörténetben és babonában tűnt fel, mintsem Serilda össze tudta volna számolni, főleg itt, Märchenfeldben. Az Aschen-erdő az ő kis településüktől északra feküdt, és minden falubéli totyogós kisgyermek-kora óta érezte az onnan áradó kísérteties hangulatot. Miközben cseperedtek, újra meg újra figyelmeztették őket, hogy vigyázzanak az erdei lényekkel, mert akadtak ott szertelenek és pajkosak, de aljasak és kegyetlenek is.

Az erdő említése újfajta varázst bocsátott a gyerekekre. Serilda története Perchtáról és a Lidérckirályról már nem is tűnt olyan távolinak. Hirtelen karnyújtásnyira kerültek az események.

– Ahogy keresztülvágott az Aschen-erdőn, a Lidérckirály roppant boszszantó hangot hallott. Szipogást. Zokogást. Szortyogó, szörcsögő, undorító hangokat, amiket leginkább szortyogó, szörcsögő, undorító... *gyerekek* hallatnak. Kisvártatva meg is pillantotta a szánalmas kis korcsot. Épp akkora volt, hogy már megtanult járni dundi kis lábán. A tetőtől talpig sebekkel és sárral borított emberfiú az anyjáért üvöltve sírt. És ekkor a Lidérckirálynak fondorlatos ötlete támadt.

Serilda elmosolyodott, és a gyerekek visszamosolyogtak rá, hiszen ők is látták már, merre tart a történet.

Vagy legalábbis úgy hitték.

– A Lidérckirály a mocskos hálóruhájánál fogva felkapta a gyermeket, és behajította őt a lova oldalára erősített óriási táskák egyikébe. Aztán már ment is tovább, visszavágta a Zordonkő-kastélyba, ahol Perchta már várta. Átadta a gyermeket a szerelmének, akinek a boldogságától még a nap is fényesebben ragyogott. Hónapok teltek el, és Perchta úgy dédelgette a gyermeket, ahogyan csak egy királynő teheti. Magával vitte az erdő mélyén található holt mocsarakba. Kénes forrásvízben fürdette, a legnemesebb vadak bőrébe öltöztette, amiket ő maga vadászott le – rasselbock prémjébe és stoppelhahn tollába. Fűzfaágakon hintáztatta, altatódalokat énekelt neki. A kisfiú még egy pokolfajzatot is kapott, hogy azon lovagolva csatlakozhasson vadász anyjához a havonta esedékes hajszán. Perchta néhány évig elégedett volt. Azonban ahogy telt-múlt az idő, a Lidérckirály arra lett figyelmes, hogy újfajta búskomorság kerítette hatalmába a kedvesét. Egy este megkérdezte, mi a baj, mire Perchta szomorúan felsírt. A kisbabájára mutatott, aki már egyáltalán nem volt baba, szikár, keményfejű fiúvá nőtt, és

így szólt: „Mindennél jobban vágytam egy kisbabára. De ez a teremtmény nem baba már. Gyermekké cseperedett, és hamarosan férfivá érik. Már nem akarom őt.”

Nickel elszörnyedve felhördült a gondolatra, hogy létezhet olyan anya, aki bár odaadónak tűnik, képes ilyesmit mondani. Érzékeny lelkű fiú volt, és talán Serilda nem mesélt még eleget a régi történetekből, ugyanis azok gyakran kezdődtek azzal, hogy a szülők vagy a mostohák teljességgel elfordulnak az utódaiktól.

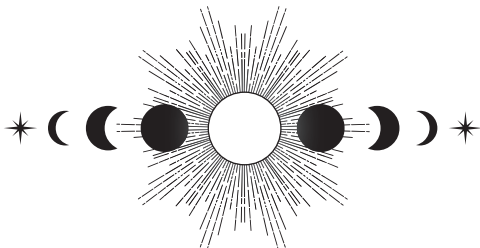
– Így hát a Lidérckirály kicsalta a fiút az erdőbe, azt mondta neki, hogy ijáskodni fognak, és szárnyas vadat lőnek, amiből aztán lakomát csapnak. Amikor már az erdő mélyén jártak, a Lidérckirály előhúzza a vadászkését az övéből, a fiú mögé lopózott...

A gyerekek riadtan elhúzódtak. Gerdrut Hans karjába temette az arcát.

– ...elvágtá a fiú torkát, és sorsára hagyta egy hideg vizű csermelyben.

Serilda várt egy kicsit, míg a gyerekek lerázták magukról valamelyest a döbbenetet és az undort, majd így folytatta:

– Aztán a Lidérckirály ismét vadászni ment. Ezúttal nem vadat keresett, hanem egy újabb embergyereket, akit a szerelmének adhatott. És azóta is újabb és újabb eltévedt kisgyerekeket ragad magával, hogy a kastélyába vigye őket.

3. fejezet

Serilda félig jégcsappá fagyott már, mire felderengett a szántó túlfelén lévő kunyhó, aminek a fénye aranykört vetett a hóra. A telihold szépen bevilágította az éjszakát, ezért tisztán látta a kis házat, mögötte a malmot, a vízkereket a Sorge folyó szélén. A fafüst illata újult erővel töltötte el, ahogy átvágott a mezőn.

Biztonság.

Meleg.

Otthon.

Serilda felrántotta a bejárati ajtót, és drámai, megkönnyebbült sóhajjal bebotorkált. A fa ajtókeretnek rogyva lehúzta átázott csizmáját és zokniját. A helyiség felénél álló kandallóhoz hajította őket, ahol toccsanva értek földet.

– Annyira... f-fázom.

Az apja felugrott a kandalló előtti székről, ahol épp zoknit stoppolt.

– Hol jártál? Több mint egy órája lement a nap!

– N-ne haragudj, apu! – dadogta Serilda, miközben felakasztotta az ajtó melletti szögre a kabátját, és lefejtette magáról a sálát, hogy azt is odarakhassa.

– És hol a kesztyűd? Azt ne mondd, hogy már megint elvesztetted!

– Nem vesztettem el – lehelte Serilda. Közelebb húzta a másik széket a tűzhöz. A bokáját a térdére fektetve próbálta kimasszírozni a lábujjaiból a zsibbadást. – Sokáig kint maradtunk a gyerekekkel, és nem akartam, hogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

egyedül menjenek haza a sötétben, úgyhogy mindannyiukat hazakísértem. És mivel az ikrek jócskán a folyó túlsópartján laknak, kénytelen voltam elmenni egészen a falu másik végéig, aztán... Jaj, annyira jó végre itthon lenni!

Az apja összevonta a szemöldökét. Bár korántsem volt még öreg, de az aggodalom már réges-rég tartós ráncokat hagyott az arcán. Talán mert egyedül kellett felnevelnie a gyerekeit, vagy azért, mert folyamatosan hadakoznia kellett a falubéli szóbeszéddel, de az is lehet, hogy világlátásban nyugtalan típus volt, akár volt oka az aggodalomra, akár nem. Serilda kiskorában szeretett a veszélyes csínytevésekről mesélni, és jókat derült az apja riadalmán, mielőtt bevallotta, hogy az egész a fejéből pattant ki.

Most már ő is belátta, hogy ez nem volt igazán szép dolog azzal szemben, akit a legjobban szeret az egész világon.

– És a kesztyű? – kérdezte az apja.

– Elcseréltem mágikus pityangmagra.

Az apja rámeredt.

Serilda szégyenkezve elmosolyodott.

– Odaadtam Gerdrutnak. Kérhetek egy kis vizet? Annyira szomjas vagyok!

Az apja a fejét csóválva, morogva lépett a sarokban álló vödörhöz, amibe minden este havat gyűjtöttek, hogy az éjszaka folyamán megolvadjon a tűz mellett. Leakasztott egy merőkanalat a kandalló fölé, kimert egy kis vizet, és odaadta Serildának. Még hideg volt, mintha folyékony tél csorgott volna le a torkán.

Az apja visszaült a tűz mellé, és megkeverte a felette lógó fazék tartalmát.

– Nem szeretem, ha egyedül vagy odakint, főleg holdtöltekor nem. Rossz dolgok történnek ilyenkor, te is tudod. Gyerekek tűnnek el.

Serilda önkéntelenül is elmosolyodott. Az apja hosszú évek óta traktálta őt a vészjósló figyelmeztetéseivel, ezek ihlették a mai történetét.

– Már nem vagyok gyerek.

– Nem csak a gyerekek vannak veszélyben. Meglett férfiakra is találtak már rá másnap, akik goblinokról meg nixekről motyogtak kábán. Hidd el, veszélyes odakint az ilyen éjszakákon! Azt hittem, okosabbnak neveltelek ennél.

Serilda sugárzó arckifejezéssel nézett rá, mert mindketten tudták, hogy az apja intelmei és a babonák inkább a képzeletét fűtötték, mintsem a férfi szándéka szerinti óvatosságot eredményezték.